

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett jogerős bírósági végzésekről

2018/IV. negyedév

2018. negyedik negyedévében összesen 30 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO a szakmai főosztályokkal közösen dolgozott fel. Az egyes oltalmi formákat érintő döntések az alábbiak szerint oszlottak meg:

Védjegy	24 (9 <i>ex parte</i> , 15 <i>inter partes</i>)
Szabadalom	4 (4 <i>ex parte</i>)
Használati minta	1 (1 <i>inter partes</i>)
Formatervezési minta	1 (1 <i>ex parte</i>)

A Hivatal érintett döntéseinek több mint fele (24) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság 3 esetben megváltoztatta a Hivatal határozatát, 3 ügyben pedig megszüntette az eljárást.

Az alábbiakban néhány kiemelést érdemlő döntés kerül ismertetésre.

SZABADALOM TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉSEK

I. A találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény (Szt.) 85. § (11)-(11b) bekezdés és 88. §; a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 176. § (1) bekezdés j) pont

Az Szt. 85. § (11)-(11b) bekezdései szerint a megváltoztatási kérelem bevezető részében fel kell tüntetni:

- a) az eljáró bíróság megnevezését,*
- b) a kérelmező azonosító adatait, illetve amennyiben van ellenérdekű fél, annak az ismert azonosító adatait, és*
- c) a kérelmező jogi képviselőjének nevét, székhelyét, telefonszámát, elektronikus levélcímét, több képviselő esetén a hivatalos iratok átvételére kijelölt képviselő nevét.*

A megváltoztatási kérelem érdemi részében fel kell tüntetni:

- a) a megváltoztatási kérelemmel érintett döntés számát, szükség esetén – ha rendelkezésre áll - a lajstromszámot, valamint a döntésnek a megváltoztatási kérelem által érintett rendelkezését vagy részét,*

b) a döntés bíróság általi megváltoztatására irányuló határozott kérelmet, valamint
c) a döntés megváltoztatásának szükségességét alátámasztó indokokat az ezeket alátámasztó bizonyítékokkal és a jogalap megjelölésével.

A megváltoztatási kérelem záró részében fel kell tüntetni:

- a) a bíróság hatáskörét és illetékességét megalapozó tényeket és jogszabályhelyet,
- b) a megfizetett illeték összegét és megfizetésének módját, vagy az eljárási illeték részleges megfizetése esetén a költségkedvezmény engedélyezése iránti kérelmet, illetve jogszabály által biztosított illetékfizetés alóli mentesülés esetén az ennek alapjául szolgáló tényeket és jogszabályhelyet,
- c) a meghatalmazott képviseleti jogát megalapozó tényeket és jogszabályhelyet, valamint
- d) a záró részben feltüntetett tényeket alátámasztó bizonyítékokat.

Az Szt. 88. §-a értelmében a bíróság a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala döntésének megváltoztatására irányuló kérelmet nemperes eljárásban – az e törvényben foglalt eltérő rendelkezések alkalmazásával – bírálja el. Azokra az eljárási kérdésekre, amelyeket e törvény eltérően nem szabályoz, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) szabályait a nemperes eljárás sajátosságaiból eredő eltérésekkel és a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló törvénynek a bírósági polgári nemperes eljárásokra vonatkozó általános rendelkezéseit kell alkalmazni.

A Pp. 176. § (1) bekezdés j) pontja alapján a bíróság – hiánypótlási felhívás kiadását mellőzve – a keresetlevelet visszautasítja, ha az nem tartalmazza a 170. §-ban, illetve törvényben előírt egyéb kötelező tartalmi elemeket, illetve alaki kellékeket vagy a felperes nem csatolta a 171. §-ban, illetve törvényben előírt egyéb kötelező mellékleteket.

1. A Hivatal a szabadalmi bejelentést elutasította. (P0204520 /23.)

A bejelentő a hivatali döntés megváltoztatását kérte a Fővárosi Törvényszéktől.

A bíróság a megváltoztatási kérelmet – hiánypótlási felhívás kiadását mellőzve – visszautasította. Indokolásában megállapította, hogy a bejelentő megváltoztatási kérelme nem felelt meg az Szt. 85. § (11)-(11b) bekezdéseiben előírtaknak, mivel a bejelentő kérelmében nem tüntette fel az azonosító adatait, a jogi képviselőjének székhelyét, telefonszámát, elektronikus levélcímét, a záró részben nem tüntette fel a bíróság hatáskörét és illetékességét megalapozó tényeket és jogszabályhelyet, valamint a meghatalmazott képviseleti jogát megalapozó tényeket és jogszabályhelyet, továbbá nem közölte a megfizetett illeték összegét és megfizetésének módját. (3.Pk.22.850/2018/2.)

II. Szt. 85. § (6) bekezdés, 88. § és 94/A. §; Pp. 176. § (1) bekezdés j) pont

Az Szt. 85. § (6) bekezdése szerint a megváltoztatási kérelem benyújtásának vagy ajánlott küldeményként való postára adásának határideje – a (7) és a (8) bekezdésben szabályozott

kivételekkel – a döntésnek a féllel, illetve az eljárás egyéb résztvevőjével való közlésétől számított harminc nap.

Az Szt. 88. §-a értelmében a bíróság a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala döntésének megváltoztatására irányuló kérelmet nemperes eljárásban – az e törvényben foglalt eltérő rendelkezések alkalmazásával – bírálja el. Azokra az eljárási kérdésekre, amelyeket e törvény eltérően nem szabályoz, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) szabályait a nemperes eljárás sajátosságaiból eredő eltérésekkel és a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló törvénynek a bírósági polgári nemperes eljárásokra vonatkozó általános rendelkezéseit kell alkalmazni.

Az Szt. 94/A. §-a alapján a bíróság előtti eljárásban a jogi képviselet kötelező, ideértve a jogorvoslati eljárásokat is.

A Pp. 176. § (1) bekezdés l) pontja szerint a bíróság – hiánypótlási felhívás kiadását mellőzve – a keresetlevelet visszautasítja, ha azt a felperes a kötelező jogi képviselet ellenére jogi képviselő közreműködése nélkül nyújtotta be.

2. A Hivatal a szabadalmi bejelentést elutasította. (P1500320/24.)

A bejelentő – személyesen eljárva – a hivatali döntés megváltoztatását kérte a Fővárosi Törvényszéktől.

A bíróság a megváltoztatási kérelmet – hiánypótlási felhívás kiadását mellőzve – visszautasította. Indokolásában megállapította, hogy az Szt. 94/A. §-a értelmében a bíróság előtti eljárásban a jogi képviselet kötelező, ideértve a jogorvoslati eljárásokat is. Kifejtette, hogy az Szt. 88. §-a alapján a bíróság a Hivatal döntésének megváltoztatására irányuló kérelmekkel kapcsolatos azon eljárási kérdésekre, amelyeket az Szt. eltérően nem szabályoz, a Pp. szabályait a nemperes eljárás sajátosságaiból eredő eltérésekkel, valamint a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvénynek a bírósági polgári nemperes eljárásokra vonatkozó általános rendelkezéseit alkalmazza, ahol a Pp. releváns rendelkezése – a 176. § (1) bekezdés l) pontja – értelmében a bíróság, hiánypótlási felhívás kiadását mellőzve, a keresetlevelet visszautasítja, ha azt a felperes a kötelező jogi képviselet ellenére jogi képviselő közreműködése nélkül nyújtotta be.

A bíróság rámutatott továbbá, hogy az Szt. 85. § (6) bekezdése alapján a megváltoztatási kérelem benyújtásának vagy ajánlott küldeményként való postára adásának határideje a döntésnek a féllel, illetve az eljárás egyéb résztvevőjével való közlésétől számított harminc nap, amely a jelen ügyben 2018. július 9. napján lejárt. A megváltoztatási kérelmet ezt követően, 2018. július 18. napján terjesztették elő a bíróságon. A tárgyi, elutasító határozat rendelkező része tartalmazza, hogy a megváltoztatási kérelem a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalánál nyújtható be, ezért a bíróságon előterjesztett megváltoztatási kérelmet a bíróság

megküldte a Hivatalnak, annak szabályszerű felterjesztése végett. Ezáltal a megváltoztatási kérelem benyújtásának időpontja 2018. augusztus 3-ra változott. (3.Pk.22.648/2018/5.)

III. Szt. 48. § (1) bekezdés, 49. § (1) és (2) bekezdés és 75. § (1) bekezdés; a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 1. § (2) bekezdés

Az Szt. 48. § (1) bekezdése szerint az e törvény által meghatározott határidők nem hosszabbíthatók meg. E határidők elmulasztásának jogkövetkezményei külön figyelmeztetés nélkül is bekövetkeznek.

Az Szt. 49. § (1) bekezdése értelmében szabadalmi ügyekben – ha a (6) vagy a (7) bekezdés nem zárja ki – az elmulasztott határnaptól, illetve az elmulasztott határidő utolsó napjától számított két hónapon belül igazolási kérelmet lehet előterjeszteni, ha a mulasztás az ügyfél önhibáján kívül következett be. Az igazolási kérelemben valószínűsíteni kell a mulasztás okát és véltenségét.

Az Szt. 49. § (2) bekezdése alapján, ha a mulasztás az ügyfélnek később jutott tudomására, vagy az akadály később szűnt meg, a határidő a tudomásra jutástól vagy az akadály elhárulásától számít. Az elmulasztott határnaptól, illetve az elmulasztott határidő utolsó napjától számított tizenkét hónapon túl igazolási kérelmet nem lehet előterjeszteni.

Az Szt. 75. § (1) bekezdése szerint az érdemi vizsgálatot a szabadalmi bejelentés benyújtásával egyidejűleg, illetve azt követően legkésőbb az újdonságkutatás elvégzéséről közölt hatósági tájékoztatás [69. § (4) bek.] napjától számított hat hónap elteltéig lehet kérni. Ennek elmaradását úgy kell tekinteni, hogy a bejelentő lemondott az ideiglenes szabadalmi oltalomról.

A Ket. 1. § (2) bekezdése értelmében a közigazgatási hatóság a hatáskörének gyakorlásával nem élhet vissza, hatásköre gyakorlása során a szakszerűség, az egyszerűség és az ügyféllel való együttműködés követelményeinek megfelelően köteles eljárni. A hatóság ügyintézője jóhiszeműen, továbbá a jogszabály keretei között az ügyfél jogát és jogos – ideértve gazdasági – érdekét szem előtt tartva jár el.

3. A bejelentő a Hivatal többszöri tájékoztatása ellenére, az újdonságkutatás elvégzéséről közölt hatósági tájékoztatás napjától számított hat hónapon belül, nem kérte a bejelentés érdemi vizsgálatát (és annak díját sem fizette meg). Ezért a Hivatal a szabadalmi bejelentés ideiglenes oltalmának keletkezésére visszaható hatállyal való megszűnését állapította meg, úgy tekintve, hogy a bejelentő lemondott az ideiglenes szabadalmi oltalomról. (P1400254/16.)

A bejelentő a hivatali döntés megváltoztatását kérte a Fővárosi Törvényszéktől. Kérelmében úgy érvelt, hogy csak a támadott végzés átvételével szerzett tudomást arról, hogy az ideiglenes szabadalmi oltalom megszűnt, mert az érdemi vizsgálatot nem kérte a törvényi

határidőben. Ezt követően igazolási kérelmet nyújtott be, amelyben előadta a mulasztás okát és egyben pótolta az elmulasztott cselekményt, így álláspontja szerint az Szt. 49. § (2) bekezdése értelmében az igazolási kérelem időben előterjesztett. Kifejtette továbbá, hogy csupán utólag, érdeklődése nyomán szerzett tudomást arról, hogy a Hivatal tájékoztatót küldött részére, melyben figyelmeztette az érdemi vizsgálat kérésének elmulasztására. Mivel a Hivatal az igazolási kérelmet egy olyan tájékoztató alapján utasította el, amelynek a létezéséről sem volt tudomása, ezért önhibáján kívül nem tudta, hogy az eljárást megszüntető végzést megváltoztatási kérelemmel kell támadnia.

A bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. Indokolásában megállapította, hogy a Hivatal döntése megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek. Csupán a megváltoztatási kérelemben kifejtettek tekintettel a mutatott rá, hogy a Hivatal a bejelentő külön kérelmére végzi el a közzétett szabadalmi bejelentés érdemi vizsgálatát, amit legkésőbb az újdonságkutatás elvégzéséről közölt hatósági tájékoztatást követő hat hónapon belül lehet kérni. Az érdemi vizsgálatra irányuló kérelem elmaradását pedig úgy kell tekinteni, hogy a bejelentő lemondott az ideiglenes szabadalmi oltalomról [Szt. 75. § (1) bek.].

Ezen túlmenően igaz ugyan, hogy a bejelentő az érdemi vizsgálatra irányuló kérelem benyújtásával kapcsolatban igazolási kérelemmel élhet [Szt. 49. § (1) és (2) bek.], azonban az érdemi vizsgálati kérelem benyújtására nyitva álló hat hónap az Szt. által meghatározott határidő és mint ilyen nem hosszabbítható meg, elmulasztásának jogkövetkezményei külön figyelmeztetés nélkül is bekövetkeznek [Szt. 48. § (1) bek.].

A hivatal által a tárgy szerinti ügyben kiadott tájékoztató jogkövetkezmények nélküli irat, ami kötetlen formában informálta a bejelentőt, rá semmiféle kötelezettséget nem róva. Ezzel a levéllel a Hivatal jogszabályi kötelezettség nélkül, de a bírói gyakorlatnak és a Ket. 1. § (2) bekezdésében foglalt, az ügyféllel való együttműködés követelményének megfelelően tájékoztatta a bejelentőt az érdemi vizsgálat iránti kérelem elmaradásának jogkövetkezményeiről. Ezért nem volt jelentősége, hogy ez a tájékoztató milyen körülmények között került kézbesítésre, mert ennek sem megtörténtéhez, sem elmaradásához nem fűz joghatást az Szt. illetve a Ket.

Joghatása a 11. számú „*Értesítés a szabadalmi bejelentés közzétételéről és az újdonságkutatás elvégzéséről (A1)*” iratnak van, melyben a Hivatal kitanította a bejelentőt az érdemi vizsgálat iránti kérelem határidejéről, és a kérelem elmaradásának jogkövetkezményeiről. Ennek ellenére a bejelentő az érdemi vizsgálatot a törvény szerinti határidő letelte előtt nem kérte, így a Hivatal az eljárási szabályok megtartása mellett tekintette úgy, hogy a bejelentő lemondott az ideiglenes szabadalmi oltalomról.

Végül a bíróság megállapította, hogy a Hivatal a bejelentő igazolási kérelmét szintén helytállóan utasította el, mivel azt az elmulasztott határidő utolsó napjától, illetve a tudomására jutásától számított két hónapon belül lehetett volna előterjeszteni, és további konjunktív feltétel a mulasztásnak az ügyfél önhibáján kívüli volta. Ehhez képest a bejelentő igazolási kérelme egyik feltételnek sem felelt meg. A bíróság e körben rámutatott, hogy mivel

a fentiek szerint a bejelentőnek tudomása volt az érdemi vizsgálat iránti kérelem határidejéről, és a kérelem elmaradásának jogkövetkezményeiről, így nem volt helye a bejelentő ezzel ellentétes tartalmú érvelésének.

A Fővárosi Törvényszék végzése ellen a bejelentő fellebbezett, azonban kérelmét a Fővárosi Ítéltábla elutasította, osztva az elsőfokon eljáró bíróság érvelését.

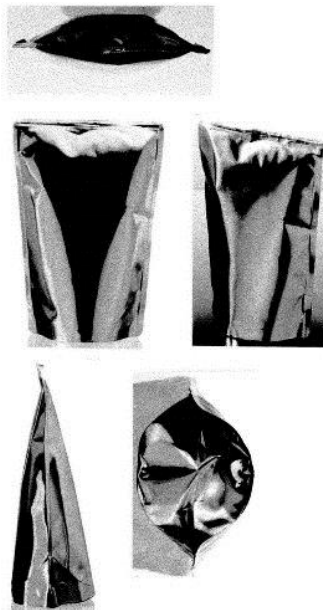
VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont és 2. § (3) bekezdés

A Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. § (3) bekezdése értelmében a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén - akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően - megszerezte a megkülönböztető képességet.

4. Térbeli megjelölés (1. sz. ábra) védjegykénti lajstromozását kérték a 32. osztályba tartozó „alkoholmentes italok, gyümölcsitalok, gyümölcslevek, gyümölcsnektárok” vonatkozásában. A bejelentett megjelölés ital tárolására alkalmas csomagolásforma, egy úgynevezett tasak, ami öt nézőpontból került bemutatásra.

1. sz. ábra

A Hivatal a bejelentést – a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján – elutasította. Álláspontja szerint a megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, mert az áru egyéb jellemzőjére, egy bizonyos csomagolási egységre utal egyéb olyan megkülönböztetésre alkalmas elem nélkül, amelyről a bejelentő termékeit fel lehetne ismerni. Az egyéb jellegzetes elemmel nem rendelkező csomagoló formát más üdítőipari, valamint élelmiszeripari cégek is használják, a bejelentett megjelölést ezért kisajátítani, annak használatától a versenytársakat eltiltani nem lehet. Ilyen alufóliából készült, perforált csomagolású termék régóta található a piacon, de a fogyasztók nem feltétlenül asszociálnak a bejelentőre, amikor az árucikkkel találkoznak. A megkülönböztető képesség megszerzésével kapcsolatban – a benyújtott eladási adatokat a termék piaci megjelenéséről készült fényképekkel összevetve – arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentő által használt csomagolás tartalmaz egyéb ábrát, valamint szöveget is, melyek a termék megkülönböztető képességét adják. Az átlagfogyasztó így ismeri fel a terméket, köti össze az árucikket annak előállítójával, illetve forgalmazójával, nem feltétlenül ismeri fel önmagában az ezüst csomagolási formából álló megjelölést, különösen, hogy jellegzetes ábrával, mintázattal nem rendelkezik. A Hivatal ezért a megkülönböztető képesség megszerzése körében benyújtott bizonyítékokat nem tudta a bejelentő javára értékelni. (M1703821/12.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Osztotta azt a hivatali álláspontot, hogy ez a csomagolási forma az áruk jellemzőjére, egy csomagolási egységre utal, nincs rajta semmi olyan megkülönböztetésre alkalmas elem – ilyet a bejelentő nem is jelölt meg – amely alapján a bejelentőt be lehetne azonosítani. Kifejtette továbbá, hogy a bejelentő által a megkülönböztető képesség megszerzése körében csatolt bizonyítékok sem alkalmasak annak megállapítására, hogy akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően ez a csomagolásforma megszerezte volna a megkülönböztető képességet: korábbi csomagolásán a bejelentő ábrákat, szövegeket is használt, amely elemek azokat a megjelöléseket megkülönböztető képességgel ruházták fel. Figyelemmel arra, hogy a bejelentő által csatolt csomagolásminták eltérnek a bejelentésben szereplőktől nem állapítható meg, hogy azok használatával ez a megjelölés a fogyasztók körében olyan módon vált ismertté, hogy annak láttán egyértelműen és közvetlenül a bejelentőre asszociálnak. (1.Pk.21.668/2018/3.)

5. A „SZŰZTEA” szóvédjegy az 5. osztályba tartozó „Tea, teakeverék alapú gyógyteakeverékek, étrend-kiegészítők emberek számára; tea, teakeverék alapú egészségügyi készítmények gyógyászati használatra; tea, teakeverék alapú gyógyászati használatához adaptált diétás élelmiszerek és anyagok, gyógyszerészeti készítmények;” és a 30. osztályba sorolt „Tea, teakeverék alapú kávé, teakeverék alapú kakaó, fűszerek, csokoládék, kekszek” termékek körében áll oltalom alatt.

A lajstromozási eljárás során a bíróság – a 3.Pk.20.629/2013/4. számú végzésében – megállapította, hogy a megjelölés leíró jellege okán nem oltalomképes. A „SZŰZTEA” szóösszetétel az 5. és a 30. osztályban a tea, teakeverék alapú termékekre nézve az áruk fajtáját, jellemzőjét, tulajdonságát írja le, nem bír olyan egyéni jelleggel, sajátos szemantikai módosulással vagy feltűnő nyelvtani hibával, amely védjegyoltalmát megalapozhatná. A

szerezett megkülönböztető képességet illetően azonban nem osztotta a hivatali álláspontot, ezért a – védjegybejelentést elutasító – határozatot hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította (ld. a 2013/III. negyedévi bírósági összefoglalót). A védjegybejelentési eljárás folytatásának eredményeként a Hivatal védjegyként lajstromozta a megjelölést.

A védjeggyel szemben – a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontjára és (3) bekezdésére hivatkozással – törlési kérelmet terjesztettek elő. A kérelmező kifejtette, hogy a jogosultak a megjelölést nem a megkülönböztető képesség megszerzésére alkalmas módon, hanem a termék fajtájának leírásaként használták, így a „SZŰZTEA” kifejezés megkülönböztető képességet sem szerezhetett.

A Hivatal – tekintettel arra, hogy a védjegy lajstromozására irányuló eljárás során mind a Hivatal, mind a bíróság egyezően megállapította, hogy a megjelölés leíró jellege okán nem oltalomképes – a törési eljárásban már csak a megkülönböztető képesség megszerzésének igazolását vizsgálta. Álláspontja szerint a 3.Pk.20.629/2013/4. számú bírósági végzésben kifejtettek csak a lajstromozási eljárás tekintetében bírnak kötő erővel. A védjegy törlésére irányuló eljárás sajátossága, hogy a védjegy oltalomképessége nem hivatalból, hanem azon személy érvei és bizonyítékai alapján kerül megvizsgálásra, akinek jogos érdeke fűződik a védjegy törléséhez. Ennek során a szerzett megkülönböztető képesség vizsgálata kiterjeszhető arra is, hogy a védjegybejelentési eljárást befejező döntést követően történtek-e olyan változások, melyek a korábban feltárt tényállást és a védjegy oltalomképességével kapcsolatos jogi álláspontot módosítanák.

Hivatal a törlési kérelemnek helyt adott. Megállapította, hogy a becsatolt számlák többségénél fajtanevszerűen került feltüntetésre a „Szűztea” kifejezés. A számlákon szereplő többi terméknel alkalmazott gyakorlat is azt támasztotta alá, hogy a termékeket nem az oltalomképes árujelző neve alatt, hanem a fajtaneve szerint tüntették fel. Kiemelte, hogy a különböző kiadványokban a „Jianzhi Tongshu”, a „Dr. Chen Patika” és a „San” kifejezésekkel együtt szerepelt a „szűztea” szó, a reklámanyagok esetében pedig a termékneven belül zárójelben került feltüntetésre. Az iratok közül kizárólag a szórólap volt az, ahol a „Szűztea” önmagában mint árujelző jelent meg. Ebben az esetben azonban nem állt rendelkezésre információ arra vonatkozóan, hogy ez a hirdetés eljutott-e a fogyasztókhoz, és ha igen, mikor. A TÁRKI-kutatást vizsgálva a Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy ezt a felmérést elsősorban a fogyasztók teaszokásainak vizsgálatára, a tea termékek értékesítési jellemzőinek feltárására készítették el. A dokumentumban szereplő adatokból nem állapítható meg, hogy a fogyasztók jelentős része a „Szűztea” terméket a jogosulthoz kötné. Nem találta meggyőzőnek a Hivatal a jogosult által benyújtott forgalmi adatokat sem, mert nem volt megállapítható sem az érintett piac nagysága, sem pedig a termék piaci részesedése. A forgalmi adatokat tartalmazó nyilatkozatokon ugyanakkor az látható, hogy a termékek „Dr. Chen Patika” védjeggyel ellátottak, azaz nem a „Szűztea” mint önálló árujelzővel megjelölt áruk forgalmi adatait tárták fel. A Hivatal a termék csomagolásával kapcsolatban arra is rámutatott, hogy azon több nyelven is szerepel a „szűztea” kifejezés fordítása. Életszerűtlen és a kereskedelemben szokásos gyakorlattal általában ellentétes, hogy egy márkanévet több

nyelvre is lefordítsanak. Ez sokkal inkább azt igazolja, hogy a jogosult a „Szűztea” kifejezést fajtanévként használja és a különböző piacok igényeinek megfelelően ennek érdekében fordították le a kifejezést. Mindezek alapján a Hivatal megállapította, hogy a becsatolt iratok nem alkalmasak annak igazolására, hogy a „Szűztea” kifejezés használat révén megszerezte a megkülönböztető képességet, ezért ezen törlési okra hivatkozva a védjegyet törölte. (M1202997/53.)

A Fővárosi Törvényszék rögzítette, hogy a lajstromozást gátló oknak a védjegybejelentési és védjegytrörlési eljárásban való vizsgálatát nem zárja ki jogszabály, még arra az esetre sem, ha a védjegybejelentési és védjegytrörlési eljárás ténybeli alapja egyébként nem különbözne. A két eljárás között alapvetően az a különbség, hogy míg a Hivatal a védjegybejelentési eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja, és vizsgálata nem korlátozódhat csupán az ügyfelek állításaira [Vt. 40. § (1) bek.], addig a törlési eljárásban a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálja [Vt. 40. § (2) bek.]. Ebből mindenekelőtt az következik, hogy míg a szerzett megkülönböztető képesség bizonyítása az előbbi esetben a védjegybejelentőt terheli, a törlési eljárásban a védjegy törlését kérő félnek kell bizonyítania azon állítását, hogy a megjelölés a bejelentés napján nem bírt megkülönböztető képességgel. Az ügy érdemét érintően – a Hivatal álláspontjával szemben – a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező nem tudott felajánlani olyan bizonyítást, amely a szerzett megkülönböztető képességnek a védjegybejelentési eljárásban kialakított megítélésén változtatni tudna. Megállapította, hogy a jogosult által csatolt számlák, bizonylatok, reklámanyagok, bemutatott termékminták a 2000. évtől fennálló, folyamatos, országos kiterjedtségű, 2012-ig kizárólagos, majd ettől kezdve jelentős mértékű piaci részesedést eredményező használatot igazolnak. Ehhez hozzá véve a több évre visszamenően dokumentált reklám- és marketingtevékenységet, a védjegy használatnak olyan terjedelme állapítható meg, amely eredményezheti ez egyébként tisztán leíró jellegű megjelölés árujelzővé alakulását. A bíróság a megjelölés védjegyszerű használatát is megállapíthatónak találta. Kifejtette, hogy bár a termék csomagolása folyamatosan változott, azokon a „Szűztea” szó közepén, a többi elemhez képest feltűnő méretű és színű betűkkel, dominánsan szerepel. Így az áru elsődleges azonosítójaként a fogyasztó a megjelölést jegyzi meg, és kapcsolja egy meghatározott vállalkozáshoz. Ezen a megítélésen nem változtat, hogy a jogosult termékein egyéb árujelzők is feltűnnek. A „Dr. Chen”, illetve a „Chen Patika” feliratok kisebb méretűknél fogva, ábrákkal kiegészítve másodlagos árujelzőként szerepelnek. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a megjelölés használata folytán megszerezte a megkülönböztető képességet, ezért a Hivatal határozatát megváltoztatta és a védjegytrörlési kérelmet elutasította. (3.Pk.25.108/2015/7.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. A másodfokú bíróság rögzítette, hogy a Vt. 2. § (3) bekezdésének értelmezése során a megkülönböztető képesség elsőbbség időpontja előtt, vagy azt követően történő megszerzésének vizsgálata során az időintervallum nem tágítható tetszőlegesen, annak végső időpontja a lajstromozási eljárás befejeződése lehet. Ezért a jelen törlési eljárásban csak olyan bizonyítékok értékelhetők, amelyek már a tárgyi védjegy bejelentési eljárásában a jogerős végzés meghozatala előtt is

léteztek. A másodfokú bíróság álláspontja szerint döntő jelenősége van annak, hogy a termécsomagolásokon a „szűztea” szó központi helyen, figyelemfelkeltő módon szerepel, amelynek súlyán nem változtat az, hogy helyenként a hirdetések szövegében vagy a termékösszetétel megjelenítése során a megjelölés zárójelben van, illetve idegen nyelvű fordítással szerepel, továbbá a „Dr. Chen”, illetve „Patika” kifejezések is feltűnnek. Megállapította, hogy a bizonyítékok helyes értékelésével jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az igazolt használat a megjelölés a megkülönböztető képességet megszerezte. (8.Pkf.26.917/2016/8.)

A Kúria a jogerős végzést hatályon kívül helyezte és a megváltoztatási kérelmet elutasította. Kiemelte, hogy az eljárásban nem volt vitás, hogy a tárgyi megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. A védjegytiltsági kérelem elbírálása során azt kellett megítélni, hogy a jogosult által rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alkalmasak-e annak megállapítására, hogy a megjelölés a használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet. Álláspontja szerint az eljáró bíróságok a bizonyítékok értékelése során azt helyesen állapították meg, hogy a „szűztea” szóelemet tartalmazó tea termékek tekintetében a jogosult részéről huzamos ideig tartó, intenzív, nagy volumenű, jelentős piaci részesedést eredményező használat valósult meg. A Kúria megítélése szerint azonban tévesen tulajdonítottak ügydöntő jelentőséget a szóban forgó megjelölés termécsomagolásokon történt központi, domináns elhelyezésének, és fogadták el ennek alapján a megjelölés árujelzőként történt használatát. Adott esetben a „szűztea” kifejezés használata számos más szó- és ábrás elemmel, illetve jogosulti védjegyekkel együtt valósult meg. A Kúria jelentőséget tulajdonított annak, hogy a termécsomagolásokon, áruforgalmi bizonyítékokon, terméklistákon a „szűztea” szóösszetételen kívül a jogosult egyéb szó- és ábrás védjegyei is feltűnnek, továbbá a számlákon, reklámanyagokon a „szűztea” kifejezés zárójelben van feltüntetve, valamint a külföldre is irányuló forgalmazás miatt a tárgyi szómegjelölés a csomagoláson – a védjegyek kereskedelemben szokásos használatára nem jellemzően – idegen nyelvű fordításban is megjelenik. A felülvizsgálati bíróság tartalmilag a Hivatal álláspontjával egyetértve jutott arra a következtetésre, hogy a jogosulti megjelölés-használat a védjegyként történő használat kritériumának nem felel meg, mert a megjelölés tudatos, következetes, származásjelzési céllal árujelzőként való használata nem állapítható meg. Erre tekintettel nem nyert bizonyítást a Vt. 2. § (3) bekezdése alapján a megkülönböztető képesség használatával történt megszerzése, így a védjegyoltalomból a Vt. 2. § (2) bekezdése alapján kizárt védjegy törlésének van helye. (Pfv.IV.21.343/2017/4.)

6. A bejelentő nemzetközi védjegybejelentésében a **„DRIVE PILOT”** szómegjelölésre igényelt oltalmat Magyarország területére kiterjedően, a 9. áruosztályon belül „személygépkocsik és személygépkocsik biztonsági rendszereinek vezérlésére szolgáló számítógépes szoftverek termékek” vonatkozásában.

A Hivatal ideiglenes elutasító határozatot adott ki a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontjára hivatkozva. A bejelentő az ideiglenes elutasítás visszavonását és az érdemi vizsgálat lefolytatását kérte. Hangsúlyozta, hogy a megkülönböztető képesség csekély foka is elegendő az oltalomképességhez, az nem hozható összefüggésbe nyelvi vagy művészi leleménnyel,

nem feltétlenül kapcsolódik a megjelölésben megnyilvánuló kreativitáshoz, megállapításához elegendő, ha a megjelölés az érintett vásárlóközönség számára azonosíthatóvá teszi az oltalommal részesített árukat és szolgáltatásokat. Álláspontja szerint a „DRIVE” és „PILOT” szavak kombinálásával létrejött fantáziaszónak nincs olyan jelentéstartalma, amely lefedné az árujegyzékben szereplő termékeket. A „DRIVE” szó meglehetősen széles jelentés skálájú, már emiatt sem értelmezhető az érintett árukra való közvetlen utalásként. A „PILOT” szót pedig angol nyelvterületen személygépkocsikkal összefüggésben nem használják. Tükörfordításban a szóösszetétel jelentése „vezess pilóta”, ezért, még ha a szóösszetétel egyes elemeit leírónak is lehetne tekinteni, azok kombinációja, nyelvtanilag nem adekvát összekapcsolása hozzáadott jelentéstartalmat kölcsönöz az alkotott kifejezésnek.

A Hivatal nemzetközi védjegybejelentést elutasította. A határozat indokolásában arra a következtetésre jutott, hogy a lajstromozni kért megjelölést a „DRIVE” és a „PILOT” angol szavak egyszerű összekapcsolása alkotja. Az árujegyzékben felsorolt termékekre figyelemmel a releváns fogyasztói kört Magyarországon a luxuskategóriás gépkocsik vásárlói alkotják. A „DRIVE” szó jelentése többek között: vezet, kocsikázás, autókázás, meghajtás, hajtómű, a „PILOT” jelentése pedig: pilóta, kormányos, kormányoz, vezet, irányít, de ismert nemcsak repülőgép, hanem gépkocsi vezetőjeként is. Magyarországon általánosan elterjedt pilótának nevezni a Forma 1-es versenyzőket. Megállapítható tehát, hogy mindkét szó az angol nyelv alapszókincsébe tartozik, és egyebek mellett a személygépkocsikhoz is köthető. A szóösszetétel mindkét szóeleme leíró jellegű, a szóösszetétel pedig a két szó egyszerű összekapcsolásával keletkezett. A „DRIVE PILOT” kifejezéshez a személygépkocsi automatizált vezérlésére utaló jelentéstartalmat nagyobb valószínűséggel kapcsolják, mint a bejelentő által hivatkozott „vezess pilóta” fordítást. A két szó grafikai vagy szemantikai módosulás nélküli összekapcsolása nem nyújt olyan többletet, amely alkalmassá tenné a szóösszetételt arra, hogy a bejelentő szolgáltatásait más vállalkozások szolgáltatásaitól megkülönböztesse. (A1305217/9.)

A hivatali határozat ellen a bejelentő nyújtott be megváltoztatási kérelmet.

A Fővárosi Törvényszék elutasította a megváltoztatási kérelmet. Döntésében rögzítette, hogy a „DRIVE” és a „PILOT” szavak, bár angol eredetűek, jelentésükkel az átlagos magyar fogyasztó is tisztában van. A bírói gyakorlat szerint (BH. 1993.495.) pedig a nem magyar nyelvű szavak sem lajstromozhatók védjegyként, ha a magyar jelentésük nem alkalmas a megkülönböztetésre. A bíróság egyetértett a Hivatallal abban, hogy a két szó összekapcsolásával nem született olyan új jelentéssel bíró szokatlan egyedi fantáziaszó, amely az árujegyzékre figyelemmel megkülönböztető képességgel rendelkezne.

A bejelentő a *Biomild* és a *Baby Dry* ügyekre, az ott született bírósági álláspontra hivatkozott. A Fővárosi Törvényszék azonban rámutatott, hogy a jelen esetben nemcsak arról van szó, hogy a két szóelem külön-külön is utal az árujegyzékben felsorolt termékekre, hanem arról is, hogy azok összekapcsolása, az összekapcsolás folytán keletkezett jelentés nem utal többre vagy másra, mint az árujegyzékben felsorolt termékek, szemben a *Baby Dry* ügygel. A *Baby Dry* ügyben jelentőséget kapott a szóösszetételben szereplő szavak szórendje is, jelen esetben

azonban a „DRIVE PILOT” szavainak sorrendisége sem sugall szokatlanságot vagy eredetiséget. A bejelentőnek az *Energy Body* ügyben hozott törvényszéki határozatra hivatkozása sem az ő álláspontját támasztotta alá. Jelen esetben ugyanis két angol nyelvű szó alárendelő szerkezetben történő elhelyezéséről volt szó, ekként a hajtóművezető, hajtóművezérlő közvetlen jelentés tulajdonítható a szóösszetételnek, amely – bár nyelvtanilag nem helyesen – de körül írja az árujegyzékben foglalt termékek funkcióját. (1.Pk.21.077/2018/3.)

A döntés ellen a bejelentő fellebbezett.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybehagyta. Egyetértett a Hivatal és az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, amely szerint a terjedőben lévő „önvezető autók” miatt a releváns fogyasztói kör a „DRIVE PILOT” kifejezéshez a személygépkocsi automatizált vezérlésére utaló vezetésirányító meghatározást kapcsolja, ezért a fogyasztók számára a megjelölés nem védjegyként funkcionál, hanem a szoftvertermékek fajtájára utal, így a kifejezés leíró jellegű.

Bár a bejelentő általánosságban helyesen hivatkozott arra, hogy a leíró jelleg miatti kizáró ok alkalmazásához az szükséges, hogy a megjelölés jelentése és az árujegyzékben szereplő áruk között a releváns közönség számára az asszociáció határozott és közvetlen legyen, de azt az álláspontot az ítéltábla nem osztotta, hogy a „DRIVE PILOT” jelentés nem utal konkrétan, határozottan és közvetlen módon az árujegyzékben szereplő termékekre. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kapcsolat egyértelmű és közvetlen, ugyanis a „DRIVE” szó jelentése elsősorban az autók, és nem más áruosztályba tartozó termékekkel kapcsolatos vezetésre utal; a „PILOT” szó pedig a releváns magyar fogyasztók számára a vezetőt, pilótát is jelenti, amely szintén kapcsolatba hozható a személygépjárművekkel, hiszen – ahogy azt helytállóan tartalmazza a hivatali határozat – Magyarországon a Forma 1-es versenyzőket pilótának nevezik mind a köznyelvben, mind a médiában.

Helyesen fejtette ki továbbá az elsőfokú bíróság azt is, hogy az *Energy Body* ügy sem támasztja alá a bejelentő álláspontját. Ebben az ügyben többek között azt mondta ki a Fővárosi Törvényszék, hogy kizárja a szóösszetétel leíró jellegét az, ha az átlagos fogyasztó csak gondolkodás, fantáziájának megmozgatása útján juthat el a szóösszetételnek az adott árucsoportra értelmezhető jelentéséhez. Jelen esetben azonban a „DRIVE PILOT” szóösszetételnek a „személygépkocsik és személygépkocsik biztonsági rendszereinek vezérlésére szolgáló számítógépes szoftverek” termékek árucsoportra értelmezhető jelentéséhez gondolkodás nélkül, közvetlen asszociációval el lehet jutni. (8.Pkf.26.199/2018/3.)

7. A „BEER, BURGER, BARBECUE FESZTIVÁL” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 32. osztályba sorolt „sörök, kézműves sörök, craft beer, soralapú italok”, a 41. osztályba tartozó „fesztiválok, gasztronómiai rendezvények, gasztronómiai bemutatók” és a 43. osztályba sorolt „vendéglátóipar, vendéglátás, éttermi szolgáltatások,

étkezdék, éttermek, gyorséttermek, kantinok, büfék, étkezdék, önkiszolgáló éttermek, vendéglátóipar” áruk és szolgáltatások körében.

A Hivatal nyilatkozattételre hívta fel a bejelentőt azzal, hogy a megjelölés az igényelt árujegyzék tekintetében nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, mert leíró jellegű és ezért a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem részesíthető védjegyoltalomban.

A bejelentő nyilatkozatában előadta, hogy a megjelölés egy esemény, az évente két alkalommal megrendezett BEER, BURGER, BARBECUE FESZTIVÁL neve, ezáltal pedig mint tulajdonnév és fantázianév, az egyes szavak jelentésétől különböző önálló jelentéssel bír, továbbá alkalmas arra, hogy más rendezvényektől megkülönböztesse a fesztivált.

A Hivatal elutasította a védjegybejelentést. Álláspontja szerint a megjelölés ebben az összetételben egyértelműen leíró jellegű a lajstromozni kért áruosztályok tekintetében. Hivatkozott az Európa Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) a *Biomild* ügyben (C-265/00) hozott döntésére, amely szerint az egyenként valamely árujellemezőt leíró elemek egymás mellé helyezése révén a megjelölés leíró jellegű marad, nem tekinthető szokatlan szókapcsolatnak, fantáziaszónak. (M1701181/6.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Álláspontja szerint a Hivatal helytállóan állapította meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés leíró jellege miatt nem részesíthető védjegyoltalomban, a bíróság a döntés indokolását is osztotta. Kifejtette, hogy a felajánlott bizonyítékok a megkülönböztető képesség megítélése szempontjából nem relevánsak, azokkal a bejelentő mindössze azt igazolta, hogy saját rendezésű fesztivállal rendelkezik, azonban a Vt. 2. § (3) bekezdése szerinti szerzett megkülönböztető képességhez szükséges intenzív, időben és térben is kiterjedt, a releváns fogyasztók jelentősebb részét érintő megjelöléshasználatot nem dokumentálnak. (3.Pk.23.532/2017/5.)

A Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta az elsőfokú bíróság döntését. (8.Pkf.25.543/2018/3.)

II. Vt. 3. § (1) bekezdés b) pont és Vt. 3. § (4) bekezdés

A Vt. 3. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

A Vt. 3. § (4) bekezdése alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha e törvény vagy az Európai Unió jogszabályai alapján lajstromozott földrajzi árujelzőből áll, vagy azt tartalmazza. E rendelkezést azokra a megjelölésekre kell alkalmazni,

a) amelyek az Európai Unió jogszabályai alapján nem lajstromozhatók védjegyként, vagy

b) amelyeket olyan árukkal kapcsolatban használnak,

ba) amelyek nem a földrajzi árujelzőnek megfelelő földrajzi területről származnak, vagy

bb) amelyekkel kapcsolatban a földrajzi árujelző e törvény vagy az Európai Unió jogszabályai alapján egyéb okból nem használható.

8. A bejelentő a 33. osztályba sorolt „borok, alkoholos italok (sörök kivételével)” áruk körében oltalmazott „CASTELLO D'ORO” nemzetközi szövédjegy oltalmának Magyarország területére való kiterjesztését kérte.

A Hivatal a kérelmet a Vt. 3. § (1) bekezdés b) pontja és a 3. § (4) bekezdése alapján elutasította, mert álláspontja szerint a megjelölés az áru földrajzi származása tekintetében megtévesztő. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a „Castelló” kifejezés (Vino de la Tierra-PGI-ES-A1173 számon lajstromozott földrajzi árujelző) valamennyi európai fogyasztó számára egyértelművé teszi, hogy a termék sajátos jellege annak földrajzi származásából fakad, ezáltal a fogyasztók körében is nagyobb bizalmat élvez. A 1308/2013/EU rendelet védjegyoltalomra vonatkozó 103. cikk (2) bekezdés a) pont ii) bekezdésére, valamint a b), c) és d) pontjaira hivatkozva a lajstromozni kért „CASTELLO D'ORO” megjelölés védjegyként visszaélne a „Castelló” hírnevével, továbbá visszaélésszerű használatnak, utánzásnak vagy idézésnek minősülne. A lajstromozni kért megjelölés félrevezető jelzés, amely alkalmas arra, hogy az érintett fogyasztókban a termék földrajzi származását illetően hamis benyomást keltsen. A Hivatal nem fogadta el a bejelentő érvelését, amely szerint a „Castelló” földrajzi árujelző egy kis spanyol tartományt jelöl, ami csak a valenciai nyelvben „Castelló” és amelynek a címere egy domináns kastélyt tartalmaz. Ez ugyanis irreleváns abból a szempontból, hogy a „Castelló” megjelölés maga a földrajzi árujelző. A Vt. 3. § (1) bekezdés b) pontja alkalmazhatóságával kapcsolatban a Hivatal kifejtette, hogy a földrajzi származás tekintetében megtévesztésre alkalmas a megjelölés, ha közvetlenül vagy közvetve olyan földrajzi származásra utal, amely a bejelentő adataiból kiindulva – figyelemmel az árujegyzékre – nem felel meg a valóságnak. A Hivatal szerint a „CASTELLO D'ORO” megjelölés egy bizonyos földrajzi helyhez – Spanyolországhoz – köthető, ezért az azzal ellátott, de nem az adott területről származó termékek vonatkozásában a földrajzi származás tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. (A1308783/13.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Álláspontja szerint a Hivatal helytállóan utasította el a védjegybejelentést a Vt. 3. § (4) bekezdése alapján. Azt a bejelentő sem vitatta, hogy a „Castelló” kifejezés földrajzi árujelzőként PGI-ES-A1173 lajstromszám alatt oltalom alatt áll. A „CASTELLO D'ORO” szóösszetétel védjegyoltalmát borokra igényelte a bejelentő. Ez a megjelölés első, domináns szóelemként tartalmazza a földrajzi árujelzőt azzal a különbséggel, hogy a megjelölésben a szóvégi „O” rövid, míg a földrajzi árujelzőben hosszú. Ez a különbség az átlagfogyasztó szemszögéből csekély mértékű, csak az írásképből bír jelentőséggel, a szavak azonos hangzását és jelentését nem befolyásolja. A kérdéses földrajzi árujelző az 1308/2013/EU rendelet 102. cikk (1) bekezdése értelmében nem részesíthető védjegyoltalomban sem magában, sem valamely megjelölés részeként. Ezért a Hivatal helytállóan állapította meg, hogy a Vt. 3. § (4) bekezdés a) pontja akadályozza a megjelölés borok körében való védjegykénti lajstromozását. Nem tévedett a Hivatal abban sem, hogy a védjegyoltalom a Vt. 3. § (4) bekezdés ba) pontja alapján is kizárt. A borokra földrajzi eredet megjelölése nélkül utaló eredeti árujegyzék a spanyol eredetű borokat is magában foglalja, azt azonban a bejelentő sem állította, hogy a megjelöléssel jelzett borok a PGI-ES-A1173 sz. földrajzi árujelzőnek megfelelően spanyolországi eredetűek lennének. Az árujegyzéknek az olaszországi származás megjelölésével való korlátozása pedig kifejezetten

indokolttá teszi a Vt. 3. § (4) bekezdésének ba) pontjának alkalmazását, hiszen ezzel egyértelművé válik, hogy az áru nem Spanyolországból származik. A Hivatal helyesen fejtette ki, hogy a fenti kizáró okok alkalmazásban közömbös, hogy a fogyasztók ismerik-e a „Castelló” megjelölést mint földrajzi árujelzőt, illetve ahhoz milyen további jelentéseket kapcsolhatnak. A földrajzi árujelző oltalma önmagában zárja ki a lajstromozni kért megjelölés védjegyoltalmát, a védjegybejelentés elutasításához sem az 1308/2013/EEI 102. cikk (1) bekezdése, sem pedig a Vt. 3. § (4) bekezdésének a) vagy b) pontja nem támaszt további olyan feltételt, melynek körében e szempontok értékelhetők lennének.

Az árujegyzék olaszországi borokra történő korlátozása a Vt. 3. § (1) bekezdés b) pontja szerinti kizáró ok alkalmazhatóságát sem hátrítja el, mert amennyiben a „CASTELLO” kifejezés használata olaszországi eredetű borok körében esetleg megengedett is, úgy annak lehetősége, hogy az átlagos fogyasztó a terméket spanyolországi eredetűnek véli, még felmerül. (3.Pk.20.750/2018/7.)

III. Vt. 3. § (1) bekezdés b) és c) pont

A Vt. 3. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

A Vt. 3. § (1) bekezdésének c) pontja értelmében a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

9. 2017. március 8-án a „**DUNA ARÉNA BUDAPEST – HUNGARY**” ábrás megjelölés (2. sz. ábra) lajstromozását kérték a 16., 25. és 41. osztályokba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében.

2. sz. ábra

Az észrevételt tevő a Vt. 3. § (1) bekezdés b) és c) pontjaira alapítottan kérte a bejelentés elutasítását, egyrészt arra hivatkozva, hogy a megjelölést rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra, másrészt pedig arra, hogy a „DUNA ARÉNA” szóösszetétel alkalmas arra, hogy a fogyasztókat megtéveszse. Hivatkozott arra, hogy a bejelentő a megjelölést azt követően jelentette be lajstromozásra, hogy az észrevételt tevő – mint az állam tulajdonosi jogait gyakorló szervezet – a „DUNA ARÉNA” szóösszetételt az Úszó, Vízilabda, Műugró,

Műúszó és Nyíltvízi Világbajnokság helyszínéül szolgáló létesítmény megnevezésére nagy nyilvánosság előtt használni kezdte, tehát a bejelentés megtételekor tudnia kellett, hogy a létesítmény neve „DUNA ARÉNA”.

A bejelentő úgy nyilatkozott, hogy a „DUNA ARÉNA” kifejezés a saját szellemi terméke, amelyet 2015 májusában alkotott meg, majd az ötletet eljuttatta az illetékes személyekhez is, annak érdekében, hogy megegyezés szülessen a hasznosítás tekintetében, azonban megkeresésére nem érkezett válasz. Állítása szerint ekkor nem volt tudomása arról, hogy az általa megalkotott megjelölés oltalmát védjegybejelentési eljárásban tudja érvényesíteni. Álláspontja szerint a névhasználat az ő hozzájárulása nélkül jogszerűtlen.

A Hivatal elutasította a védjegybejelentést. A Vt. 3. § (1) bekezdés b) pontjával kapcsolatban kifejtette, hogy az arra való hivatkozás nem alapos, mert a fogyasztók a megjelölést az árujegyzék tekintetében fantáziaszóként érzékelik, ezért a megtevesztés veszélye nem merül fel. A Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja tekintetében rögzítette az irányadó bírósági gyakorlatot, azokat az elvi szempontokat, amelyeket a jóhiszeműség és tisztesség követelményének vizsgálatakor a Hivatal figyelembe vesz. Megállapította, hogy a bejelentő a védjegybejelentést azután tette meg, miután 2017 februárjában arról értesült, hogy az épületet, amely a világbajnokság központi helyszínéül szolgál majd, Duna Arénának nevezték el, ebből következően nyilvánvalóan tudnia kellett arról, hogy a megjelölésben domináns elemként szereplő kifejezés máshoz köthető. A rosszhiszeműség megítélésekor a bejelentőnek a lajstromozási kérelem benyújtásának időpontjában fennálló szándékát kell figyelembe venni. A bejelentő célja – mivel gazdasági tevékenységet nem folytatott – az volt, hogy a „DUNA ARÉNA” kifejezést kisajátítsa és használatáért cserébe használati díjat érvényesíthessen. Utalt arra is a Hivatal, hogy csatoltak olyan megállapodást, amiből arra lehet következtetni, hogy a bejelentő ötlete alapján került volna sor az épület elnevezésére. A Hivatal úgy találta, hogy a bejelentő rosszhiszemű, valódi szándéka a védjegyoltalommal való visszaélés lehetőségének a megteremtése volt, a lajstromozás elutasításához pedig elég ennek elvi lehetősége, nem kell a tényleges sérelemnek bekövetkeznie. (M1700784/20.)

A határozat ellen a bejelentő megváltoztatási kérelemmel élt. Előadta, hogy a „DUNA ARÉNA BUDAPEST – HUNGARY” elnevezésből ő pusztán a „DUNA ARÉNA” elnevezés ötletét továbbította a projektnél megjelölt kapcsolattartó személy részére. Elismerte, hogy a földrajzi névhasználat kizárólagos joga megilletetheti az államot, azonban a szóösszetétel második, „ARÉNA” szavát illetően az állam nem rendelkezik kizárólagos használati joggal. Ennek a szónak a használatára vonatkozó ötletet több napos elmélkedés után ő maga találta ki. A bejelentési kérelmet elsőként ő nyújtotta be, álláspontja szerint annak nincs jelentősége, hogy a Fővárosi Közgyűlés mikor határozott a „DUNA ARÉNA” név használatáról. Az ötlet megalkotását bizonyító és az övénel korábbi dokumentumot senki nem mutatott be az eljárás során.

A Fővárosi Törvényszék elutasította a megváltoztatási kérelmet. A bíróság döntése szerint az észrevételt tevő által csatolt dokumentumok alátámasztják, hogy 2017 februárjában már létezett az üzemeltetési szabályzat, a házirend és a www.fina-budapest2017.com/ honlap,

amelyekből megállapítható volt, hogy „DUNA ARÉNA” az Úszó, Vízilabda, Műugró, Műúszó és Nyíltvízi Világbajnokság létesítményének neve, vagyis a megjelölést a Magyar Állam korábbról fogva használta és erről a bejelentőnek is tudomással kellett bírnia.

A bíróság osztotta azt a hivatali álláspontot, hogy nem került csatolásra olyan bizonyíték a hivatali eljárás során a bejelentő részéről, amely igazolta volna, hogy akár szóban, akár írásban megállapodást kötött a „DUNA ARÉNA” megjelölés használatával kapcsolatban, vagy annak akár a tervezete megszületett volna a védjegybejelentést megelőzően vagy aközötti időben. Még ha megállapítást is nyerne, hogy az elnevezés ötlete a bejelentőtől származott, az önmagában védjegyoltalomra vonatkozó igényt nem keletkeztetne, nem vitatva, hogy egy termékre, szolgáltatásra vonatkozó névötletnek lehet vagyoni értéke, ami adott esetben polgári jogügylet tárgya lehet.

Osztotta a bíróság a Hivatal azon álláspontját is, hogy a bejelentő szándéka valószínűsíthetően a védjegyoltalommal való visszaélés lehetőségének megteremtése volt. A bejelentőnek 2017 márciusában tudomása volt arról, hogy az épületet „DUNA ARÉNA”-nak nevezik el, célja pedig az volt, hogy használati díjat érvényesíthessen, hiszen általa sem vitatottan nem kívánt e megjelöléssel gazdasági tevékenységet folytatni, az állított 2015-ös időponttól kezdődően bizonyíthatóan semmit nem tett annak érdekében, hogy a megjelölést használja. (1.Pk.20.738/2018/4.)

IV. Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont és 4. § (4) bekezdés

A Vt. 4. § (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés amelyet a fogyasztók összetéveszhetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegyazonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. § (4) bekezdés értelmében e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

10. A „Bakony-Balaton Geopark” színes ábrás megjelölés (3. sz. ábra) védjegykénti lajstromozását kérték a 14., 16., 21., 25., 29., 30., 32., 33. és 41. osztályokban.

3. sz. ábra

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjára és 4. § (4) bekezdésére hivatkozással – felszólalást nyújtottak be, kérve a védjegybejelentés elutasítását a 29. osztály tekintetében. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a „BAKONY” európai uniós szó- és a „Bakony” színes ábrás védjegyeknek (4. sz. ábra) az érintett osztályban. Kifejtette továbbá, hogy amellyel, hogy felszólalását erre a két védjegyre alapítja, védjegycsaláddal rendelkezik a „BAKONY” védjegy vonatkozásában, amit kért figyelembe venni.

4. sz. ábra

A Hivatal a felszólalást alaposnak találta. Kifejtette, hogy a védjegybejelentésből egyértelműen kiderült, hogy az oltalmazni kért megjelölést a bejelentő nem tanúsító védjegyként kívánta bejegyeztetni, ezért az erre az állításra alapozott bejelentői kijelentések – a 29. osztályba tartozó termékek használatával és kereskedelmével kapcsolatosan – nem vehetők figyelembe a bejelentés lajstromozására irányuló eljárásban. Elvégezve mindhárom vizsgálati szempont szerint az összehasonlító elemzést úgy ítélte meg, hogy a megjelölés és a korábbi védjegyek közötti hasonlóság eléri az összetéveszthetőség szintjét. Az árujegyzékek vizsgálata során az áruhasonlóságot is megállapíthatónak találta. A Hivatal elfogadta a felszólaló védjegycsaládra történő hivatkozását, relevánsnak ítélve a felszólalói nyilatkozatban foglaltakat a „Bakony” márka történetéről, ismertségéről, illetőleg a bizonyítékokat a különböző termékekről. Arra a következtetésre jutott, hogy a felszólalásban megjelölt két védjegyen kívül felhozott további hat – a „BAKONY” kifejezést tartalmazó – felszólalói védjegy együttesen, a többi benyújtott bizonyítékkal összhangban kellően alátámasztja azt, hogy felszólaló erős megkülönböztető képességgel rendelkező, egymással összefüggő védjegyekből álló védjegycsaláddal rendelkezik, és a fogyasztók által felismerhetően jelen van a piacon különféle tejtermékekkel kapcsolatosan. A Hivatal megállapította továbbá, hogy gondolati képzettársítás útján is fennáll az összetéveszthetőség veszélye a bejelentett megjelölés és a korábbi védjegyek között, könnyen összekapcsolhatják a megjelöléseket a fogyasztók a forgalomban a „BAKONY” szóelemek lényegi azonossága, valamint az áruk azonossága és hasonlósága, valamint a felhasználási mód és a fogyasztói kör egyezése miatt. Mivel a felszólaló a védjegybejelentést a 14., 16., 31., 25., 30., 32., 33. és 41. osztályokban nem kifogásolta, a megjelölés lajstromozásának ezen osztályok tekintetében nem volt akadálya. (M1602179/16.)

A bejelentő megváltoztatási kérelmet terjesztett elő a hivatali döntéssel szemben. Jogorvoslati kérelmében hivatkozott a Vt. 15. § (1) bekezdés b) pontjára, amelynek értelmében a védjegyoltalom alapján a védjegyjogosult nem tilthat el mást attól, hogy gazdasági tevékenysége körében – az üzleti tisztesség követelményével összhangban – használja az áru vagy szolgáltatás minőségére, földrajzi eredetére, egyéb jellemzőjére vonatkozó jelzést.

Álláspontja szerint a „Bakony-Balaton Geopark” megjelölés földrajzi eredetre (is) utaló jelzés, amely a Bakony szót mással össze nem téveszthető formában tartalmazza.

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Rögzítette, hogy a bejelentőnek a Vt. 15. §-ával kapcsolatos álláspontja nem osztható. A Vt. 15. § (1) bekezdés b) pontjára történő hivatkozás adott megjelölés használata elleni fellépést tiltja meg a korábbi védjegy jogosultjának nem pedig azt, hogy a korábbi védjegy jogosultja fellépjen a későbbi ütköző megjelölés védjegyként történő lajstromozása ellen. A felhívott szakasz nem jelenti azt, hogy az adott megjelölést használó fél egyben a megjelölés védjegyként történő lajstromoztatására is jogosult, így a bejelentő által hivatkozott jogszabályhely nem zárja ki a bejelentői megjelölés elleni felszólalás megalapozottságát. Az ügy érdemét illetően a bíróság megállapította, hogy a Hivatal a tényállást megfelelően tárta fel, abból helyes jogi következtetést vont le. Osztotta a védjegycsaláddal kapcsolatos hivatali álláspontot is, véleménye szerint a felszólalói védjegyek védjegycsaládot alkotnak, ezért az összetéveszthetőség veszélye a felszólalás tárgyát képező, a 29. osztályba tartozó élelmiszerek vonatkozásában még inkább fennáll. (1.Pk.21.504/2018/6.)

11. A „PORC-VITAC 5 PROENZIM ÉPÍTŐELEM AZ ÍZÜLETEK ÉS PORCOK EGÉSZSÉGÉÉRT” színes ábrás megjelölés (5. sz. ábra) védjegykénti lajstromozását kérték az 5. áruosztályon belül.

5. sz. ábra

A bejelentéssel szemben a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással felszólalást nyújtottak be, kérve a védjegybejelentés elutasítását. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a 1193659 lajstromszámú „proenzi” nemzetközi ábrás védjegynek (6. sz. ábra), amelynek oltalma az érintett áruosztályban részben a bejelentőével összetéveszthetőségig hasonló, részben azzal megegyező termékekre áll fenn. Hangsúlyozta továbbá, hogy védjegye megkülönböztető képességét erősíti, hogy termékeit Magyarországon 2011 decembere óta intenzíven forgalmazza.

6. sz. ábra

A Hivatal a felszólalást megalapozottnak találta és határozatával a védjegybejelentést elutasította. Megállapította, hogy a bejelentett megjelölés és az ellentartott védjegy tekintetében az ábrát és a szóelemeket egyaránt dominánsnak kell tekinteni. Kifejtette, hogy a védjegy és a bejelentett megjelölés ábrás elemeinek hasonlósága vizuális hasonlóságot eredményez, a bejelentett megjelölés színezése és az abban szereplő további szóelemek szerepe elhanyagolható, így a bejelentő a jelmondat kiemelt megkülönböztető képességére alaptalanul hivatkozott. A fonetikai hasonlóságot továbbá megalapítja, hogy a korábbi védjegy egyetlen szóeleme hasonlóan hangzik, mint a bejelentett megjelölés „PROENZIM” szóeleme. A Hivatal emellett rögzítette, hogy az árujegyzékben megadott áruk hasonlóknak minősülnek. (M1403882/24.)

A bejelentő megváltoztatási kérelmet terjesztett elő a hivatali döntéssel szemben, amelyben kérte a hivatali határozat megváltoztatását és a bejelentett megjelölés védjegykénti lajstromozását. Kérelmében utalt a *Lloyd* ügyben hozott EUB ítéletre, amely rámutatott arra, hogy a megjelölések hasonlóságának meghatározásánál – ha az ütköző védjegyek egyes alkotóelemei megegyeznek – az összbenyomást kell vizsgálni. Álláspontja szerint a „PROENZIM” és „proenzi” szóelemek hasonlósága az összbenyomás kialakításánál ugyan szerepet játszik, mégsem vezet összetéveszthetőséghez.

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet megalapozottnak találta, így a Hivatal határozatát megváltoztatta és elrendelte a bejelentett megjelölés védjegykénti lajstromozását a bejelentett árujegyzéknek megfelelően. A bíróság álláspontja szerint a megjelölések ábrás elemeinek hasonlósága a vizuális hasonlóságot nem alapozza meg, az csupán a fogyasztó orientálását segíti arra utalva, hogy a termékek ízületi betegségekkel szembeni gyógyhatású készítmények. A bíróság úgy ítélte meg, hogy a Hivatal tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a bejelentett megjelölés valamennyi szóeleme dominánsnak tekinthető. A szóelemek elhelyezkedése valamint betűmérete egyértelművé teszi, hogy a bejelentésben a termék elnevezéseként a „PORC-VITA C” szóelemek szolgálnak, a „PROENZIM” csak egy köznévi (az „előenzim” orvosi kifejezés szinonimája), amely a porc- és ízületi bántalmakra használatos gyógyhatású termékek esetén leírónak minősül. A megkülönböztető képességet tehát a „PORC-VITA C” szóelem hordozza, amely nem összetéveszthető a „proenzi” megjelöléssel. A felszólaló alaptalanul hivatkozott arra, hogy az átlagfogyasztó ne lenne tisztában a „PROENZIM” szó jelentésével. (1.Pk.22.986/2017/6.)

Fellebbezést követően a Fővárosi ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.431/2018/3.)

12. A „JÜLLICH TECHNOLOGY” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 7. osztályba tartozó „adagolók (géprészek); anyagmozgató gépek; konvektorok (gépek); műanyag- és gumifeldolgozó gépek; robotok (gépek); sajtoló- és formázógépek; szerszámgépek; szerszámok (géprészek)”, a 9. osztályon belül „napelemek (villamosenergia termeléshez) és ehhez tartozó berendezések”, valamint a 11. osztályba sorolt „fűtő és szellőző berendezések, napkollektorok (fűtéshez) és ezek működtetéséhez tartozó berendezések” tekintetében.

A bejelentéssel szemben a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjára és (4) bekezdésére hivatkozással felszólalást nyújtottak be, kérve a védjegybejelentés elutasítását. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „JGS JÜLLICH SOLAR”, valamint a „JGS JÜLLICH NAPELEM” ábrás védjegyeknek (7. sz. ábra), amelyek oltalma a 9., 11., 35. és 39. áruosztályokba tartozó termékek és szolgáltatások tekintetében áll fenn. Hangsúlyozta, hogy védjegyeiben a „JÜLLICH” szóelem a hangsúlyos, ez rögzült a fogyasztók tudatában. A bejelentett megjelölés domináns eleme ugyancsak a „JÜLLICH” név, amely ugyanúgy ejtendő, így a megjelölés összetéveszthetőségig hasonló a korábbi védjegyekhez. Az árujegyzék tekintetében hivatkozott arra, hogy a 9. és 11. áruosztályban a bejelentett megjelölés és az ellentartott védjegyek árujegyzékében is napelemek, valamint azokhoz kapcsolódó termékek kerültek felsorolásra.

7. sz. ábra

A Hivatal a felszólalást megalapozottnak találta és a védjegybejelentést elutasította. Megállapította, hogy a bejelentett megjelölés és az ellentartott védjegyek tekintetében is a „JÜLLICH” szó tekinthető dominánsnak, a „SOLAR” és „NAPELEM” szavak az áru jellemzőjére, a „Technology” pedig csak a bejelentő gazdasági tevékenységére utal. Kifejtette, hogy az ellentartott védjegyek ábrás eleme a domináns szavak azonosságát nem tudta annyira csökkenteni, hogy az összetéveszthetőség kizárható legyen. A Hivatal emellett rögzítette, hogy az árujegyzékben a 9. és 11. osztály tekintetében azonosság (napelemekhez, napkollektorokhoz tartozó berendezések), a 7. osztályba sorolt termékek vonatkozásában hasonlóság áll fenn. A hasonlóság oka, hogy a 7. osztályban szereplő termékek szorosan kapcsolódnak a felszólaló védjegyeinek 9. és 11. osztályban oltalmazott termékköréhez. A Vt. 4. § (4) bekezdése kapcsán a Hivatal megállapította, hogy a megjelölés és az ellentartott védjegyek hasonlósága olyan mértékű, hogy a fogyasztók akár asszociáció alapján is összekapcsolhatják a megjelöléseket, és feltételezhetik, hogy ugyanahhoz a gazdasági társasághoz kötődnek. (M1600219/19.)

A bejelentő megváltoztatási kérelmet terjesztett elő a hivatali döntéssel szemben, amelyben kérte a hivatali határozat megváltoztatását és a bejelentett megjelölés védjegykénti lajstromozását azzal a korlátozással, hogy a 9. osztályból törölni kívánja a napelemek, a 11. osztályból pedig a napkollektor kitélt. Álláspontja szerint ugyan a „JÜLLICH” név kétségtelenül domináns szóelemnek tekinthető, az a bejelentő és a felszólaló családneve. A Vt. 15. § (1) bekezdés a) pontja szerint senki sem tiltható el attól, hogy saját nevét gazdasági tevékenysége körében – az üzleti tisztesség követelményeivel összhangban – használja, ami a védjegykénti lajstromozásra is lehetőséget ad. Mivel a Jüllich családnév kifejezetten ritka, magyar viszonylatban jelentős megkülönböztető erővel rendelkezik. Hangsúlyozta továbbá, hogy a bejelentő és a felszólaló gazdasági társaságainak tevékenysége eltér egymástól. A korábban együttműködő felek (testvérek) közös cégben tevékenykedtek, majd a közös tevékenységet 2015 májusában megszüntették, és a cégnév vonatkozásában szóbeli megállapodást kötöttek.

A felszólaló álláspontja szerint a névviselési joggal kapcsolatosan előadottak a Vt. 91. § (4) bekezdése alapján elkésettnek minősülnek, ezért azt a bíróságnak figyelmen kívül kell hagynia. Hangsúlyozta továbbá, hogy az árujegyzék korlátozása nem szünteti meg a hasonlóságot, mert továbbra is szerepelnek benne a napelemekhez kapcsolódó berendezések.

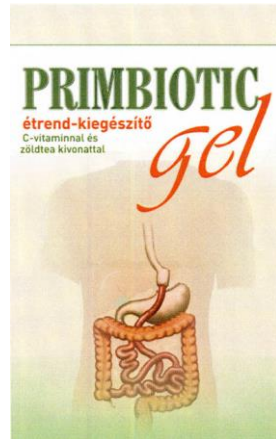
A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet részben megalapozottnak találta, a Hivatal határozatát annyiban változtatta meg, hogy elrendelte a bejelentett megjelölés védjegykénti lajstromozását a 7. áruosztályon belüli termékek vonatkozásában. A bíróság véleménye szerint a Vt. 15. § (1) bekezdés a) pontja nem ad lehetőséget a bejelentőnek arra, hogy a „Jüllich” szóelemet mint saját nevét védjegyoltalom alá helyezze, amennyiben az egy korábbi védjegy domináns elemével azonos. Figyelemmel arra, hogy a bejelentő megváltoztatási kérelmében a korlátozott árujegyzéknek megfelelően kérte a lajstromozást, a bíróság az összetéveszthetőség vizsgálatakor a korlátozott árujegyzékkel érintett áruk hasonlóságát vizsgálta. Egyetértett a Hivatal megállapításaival a vizuális, fonetikus és konceptuális hasonlóság, valamint a 9. és 11. áruosztályba tartozó termékek áruazonosságát illetően, azonban nem osztotta a hivatali álláspontot a 7. osztály vonatkozásában fennálló áruhasonlóság tekintetében. Álláspontja szerint a 7. osztályban felsorolt termékek általános üzemi, gyári használatra szolgálnak, és nem kapcsolhatók szorosan a napkollektorokhoz, napelemekhez, így az összetéveszthetőség a 7. áruosztály tekintetében nem áll fenn. (1.Pk.24.180/2017/5.)

A Fővárosi ítéletábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.715/2018/4.)

13. Bejelentő a „PRIMBIOTIC” szó védjegyként történő lajstromozását kérte a 29., 30. és 31. áruosztályba sorolt áruk vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be a Vt. 4. § (1) bekezdésének b) pontjára alapítva. Felszólaló igazolta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „PRIMBIOTIC” színes ábrás védjegynek (8. sz. ábra) és „PRIMBIOTIC” szóvédjegynek, amelyek az 5. osztályba sorolt „gyógyszerészeti és gyógyhatású készítmények; gyógyhatású egészségápoló termékek

és kozmetikai készítmények; növényi kivonatokból készült vagy azokat tartalmazó gyógyhatású készítmények, ásványi élelmiszerkiegészítők” körében állnak oltalom alatt. Az eljárás későbbi szakaszában benyújtott nyilatkozatában a felszólaló a védjegybejelentés elutasítását a 29. és a 30. áruosztályokban igényelt valamennyi áru tekintetében, a 31. áruosztályban pedig a "mikrobiológiai eredetű cellulózt tartalmazó rostpótló termékek étkezési célra" termékek vonatkozásában kérte megállapítani.

8. sz. ábra

A Hivatal a felszólalásnak részben helyt adott és a „mikrobiológiai eredetű cellulózt tartalmazó rostpótló termékek étkezési célra” áruk vonatkozásában a védjegybejelentést elutasította, míg a megjelölést – a „mikrobiológiai eredetű cellulózt tartalmazó rostpótló termékek étkezési célra" termékek kivételével – a 29., 30. és a 31. osztályok betűrend szerinti jegyzékében szereplő valamennyi áru tekintetében védjegyként lajstromozta. A megjelölések összetéveszthetőségét vizsgálva a Hivatal megállapította, hogy a lajstromozni kért „PRIMBIOTIC” szómegjelölés vizuális szempontból azonos az ellentartott szóvédjeggyel, a színes ábrás védjegy hangsúlyos „PRIMBIOTIC” szóeleméhez pedig nagymértékben hasonló. Azonban az utóbbi védjegy esetben a további ábrás és szóelemek olyan egyedi, sajátos megjelenést kölcsönöznek a védjegynek, amelyek a „PRIMBIOTIC” szóelem egyezése ellenére csökkentik a vizuális hasonlóságot. A lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott szóvédjegy kiejtése azonos. A színes ábrás védjegy tekintetében is hasonlóság van a „PRIMBIOTIC” dominanciája miatt, itt azonban a fonetikai hasonlóságot csökkentik a további szóelemek. A Hivatal arra a következtetésre jutott, hogy a „PRIMBIOTIC” kifejezés fantáziaszó, ezért konceptuális szempontból is hasonlóság áll fenn a szemben álló megjelölések között. Az árujegyzékeket vizsgálva megállapította a Hivatal, hogy a bejelentő által igényelt „mikrobiológiai eredetű cellulózt tartalmazó rostpótló termékek étkezési célra” áruk rendeltetése nagymértékben hasonló a felszólalói védjegyek árujegyzékében szereplő termékekhez, kiváltképp az „ásványi élelmiszer-kiegészítők” árukhoz, mert ezek olyan készítmények, amelyek speciális tápanyagok pótlását, illetőleg az emberi szervezet működésében jelentkező diszfunkciók orvoslását szolgálják. Emellett a hivatkozott termékek értékesítési csatornáit is hasonlóknak tekinthetők. Ugyanakkor a bejelentő által a 29. és a 30. osztályokban igényelt további áruk tekintetében ilyen jellegű hasonlóság nem volt megállapítható. (M1301166/26.)

A felszólaló megváltoztatási kérelmet nyújtott be, a hivatali határozatnak kizárólag a 29. és 30. osztályokra vonatkozó, a bejelentett megjelölés védjegykénti lajstromozását elrendelő rendelkezését támadva. Éért a bírósági eljárásnak nem volt tárgya a 31. osztályra vonatkozó, védjegykénti lajstromozást elrendelő, valamint a „mikrobiológiai eredetű cellulózt tartalmazó rostpótló termékek étkezési célra” árukra vonatkozó elutasító döntés felülvizsgálata.

A Fővárosi Törvényszék a Hivatal határozatát megváltoztatta és a védjegybejelentést a 29. és 30. áruosztályok betűrend szerinti jegyzékébe tartozó valamennyi áru tekintetében elutasította. Álláspontja szerint a Hivatal a kialakult joggyakorlatnak megfelelően vizsgálta a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegyek összetéveszthetőségét, azonban a vizsgálatból levont következtetések egyértelműsítésre szorulnak.

Helytállóan állapította meg a Hivatal, hogy az ellentartott ábrás védjegynek domináns eleme a „PRIMBIOTIC” szóelem, amely nagyságából, a védjegyben belüli pozicionálásból, valamint fantáziaszó jellegéből következik. A Fővárosi Törvényszék szerint azonban e sajátosságok miatt a fogyasztók a védjegy egészét ezzel a szóval azonosítják, ezt a kifejezést említve kérik, keresik a terméket az üzletekben. A védjegy más, leíró jellegű szóelemei, és az áru rendeltetését illusztráló grafikai ábrázolásai nem ellensúlyozzák a domináns szóelemek azonosságából következő összetéveszthetőség veszélyét. A bíróság a Hivatallal szemben a felszólaló álláspontját osztotta abban, hogy a lajstromozni kért megjelölés védjegyoltalmát a 29. és 30. osztályok egészére kizárja a Vt. 4. § (1) bekezdésének b) pontja.

A Fővárosi Törvényszék szerint osztható a védjegybejelentő álláspontja, miszerint az élelmiszerek és a piacon jellemzően dózisos kiszerelésben elérhető élelmiszer (étrend) kiegészítők rendeltetése, ebből következően fogyasztásuk szabályai és jellemzői nagyobb részt különbözőek. Azonban csak részben igaz, hogy mindebből az áruk értékesítési csatornáinak különbsége is következik, mert az étrend-kiegészítők forgalmazásának helyére nem vonatkoznak olyan szigorú szabályok, mint a gyógyszerekre, amelyek csak az e célra rendszeresített elárúsító helyeken (patikákban) kaphatók. A „PRIMBIOTIC” kifejezés fantáziaszó, s ilyenként igen erős megkülönböztető képességgel bír akár magát a szót, akár az ábrás védjegyben belüli domináns szóelemet tekintve. A kifejtettek alapján a lajstromozni kért megjelölés azonos az erős megkülönböztető képességgel bíró ellentartott szóvédjeggyel, s ez az egyezés ellensúlyozza az élelmiszer kiegészítők és az élelmiszerek fogyasztási jellemzőiben és az értékesítési csatornáiban mutatkozó különbségeket. Okszerű a felszólaló érvelése, hogy reális a veszélye annak, hogy az átlagos fogyasztó a 29. vagy a 30. osztályba tartozó élelmiszer árujelzőjeként észlelt „PRIMBIOTIC” megjelölést a felszólalóhoz és termékéhez köti; okkal gondolja azt, hogy az áru a felszólalótól származik, annak minőségéért őt terheli felelősség. Ebben a tévedésben nincsen jelentősége annak, hogy a fogyasztó a „PRIMBIOTIC” kifejezést élelmiszer kiegészítők nyomán ismerte meg. A tévedés lehetőségét az a fogalmi kapcsolat teremti meg, hogy az élelmiszer kiegészítők és az élelmiszerek egyaránt a táplálkozáshoz tartozó, ennyiben összefüggő áruk. Ezért a bíróság megállapította, hogy a bejelentett megjelölés lajstromozását a 29. és 30. osztályba sorolt valamennyi áru tekintetében akadályozza a Vt. 4. § (1) bekezdésének b) pontja. (3.Pk.20.238/2018/4.)

14. A „DUNATHLON VEDD BE A KANYART” közönségestől eltérő írásmóddal írt szóösszetétel (9. sz. ábra) védjegykénti lajstromozását kérték a 16. és 25. osztályba sorolt áruk, valamint a 41. osztályba sorolt szolgáltatások tekintetében.

DUNATHLON
VEDD BE A KANYART

9. sz. ábra

A bejelentés lajstromozása ellen felszólalást nyújtottak be a Vt. 4. § (1) bekezdésének b) és c) pontjára, valamint (4) bekezdésére hivatkozva. Felszólaló igazolta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „DECATHLON” európai uniós szó- és színes ábrás (10. sz. ábra) védjegyeknek.

10. sz. ábra

A felszólaló szerint a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegy összetéveszthetők: a megjelölésben a „DUNATHLON” szóelem minősül domináns elemnek az alkalmazott betűméretbeli különbség és az elhelyezkedés miatt, s ehhez képest a „Vedd be a kanyart” szóösszetétel másodlagos jelentőséggel bír. A felszólaló védjegyei jóhírúsége alátámasztására bizonyítékokat csatolt, hivatkozott továbbá arra, hogy védjegyei védjegycsaládot alkotnak.

A bejelentő a felszólalás alapján a védjegybejelentését a 16. és a 25. osztályok tekintetében visszavonta, s az árujegyzéket a 41. osztályba sorolt „Duathlon-, triathlon-, futó-, bicikli-versenyek megszervezése” szolgáltatásokra szűkítette.

A Hivatal határozatával a felszólalást elutasította és a megjelölést védjegyként lajstromozta. A megjelölés és az ellentartott védjegyek összevetése során vizuális alapon kismértékű hasonlóságot látott azáltal, hogy a domináns elemek kezdő, „D” betűje, és „-athlon” végződése megegyeznek. Eltérés a közöttük lévő betűkben található, valamint a bejelentett megjelölésben szereplő „Vedd be a kanyart” kifejezés is különbségként észlelhető. További eltérésként értékelte a szóelemek színes megjelenését. Fonetikailag a megjelölések között nem észlelt hasonlóságot, mert azok kiejtésében a magyar nyelv szabályai szerint az első szóelemeken van a hangsúly. Némi összecsengés észlelhető az egyező „-athlon” szóelemben, azonban ezt ellensúlyozza az első szóelemben hallható különbség. A fonetikai eltérést erősíti továbbá a „Vedd be a kanyart” szóösszetétel kiejtése is. Konceptuális szempontból összevetve a megjelöléseket a Hivatal kifejtette, hogy a „Decathlon” kifejezés jelentéstartalmát az átlagfogyasztók nem feltétlenül ismerik fel, számukra ez a szó idegen hangzású. Elsősorban azok a fogyasztók érthetik ennek a kifejezésnek a tartalmát, akik rendszeresen sportolnak, vagy sporttal kapcsolatos közegben élnek. Ezzel szemben a lajstromozni kért megjelölésben

szereplő „Dunathlon” kifejezés fantáziaszó, melyben a „Duna” egyértelmű jelentéssel bír, a fogyasztók földrajzi utalásként értékelik azt, amit erősít a „Vedd be a kanyart” szlogen. Ezáltal a megjelölés egy, a Dunakanyarban megrendezendő eseményre, rendezvényre való utalásként értelmezhető. A megjelölések jelentéstartalma között fennálló különbség azok kellő elhatárolását biztosítja. Az árujegyzékeket összevetve a Hivatal megállapította, hogy a lajstromozni kért megjelölés árujegyzéke kizárólag bizonyos sportversenyek szervezésére terjed ki. Ezzel szemben a felszólaló védjegyeinek árujegyzéke a 41. osztályban ennél sokkal szélesebb.

A felszólalónak a védjegycsaláddal kapcsolatos érveit a Hivatal az EUB-nek a *Bainbridge* ügyben kifejtett jogértelmezése alapján vizsgálta. Kiemelte, hogy a védjegyek kiemelten és jól láthatóan egyaránt tartalmazzák a „Decathlon” kifejezést és a felszólaló e védjegyeivel évek óta jelen van a piacon, különösen a 25. osztályba tartozó ruházati termékek tekintetében. A becsatolt iratok, fotók, áruházlisták alapján az is megállapítható, hogy a fogyasztók a „Decathlon” szót és ábrát a felszólaló által működtetett áruházakhoz kapcsolják, így a védjegycsaládra való hivatkozás alapos. Ezzel együtt sincs azonban az ellentartott védjegyek és a lajstromozni kért megjelölés között olyan fokú hasonlóság, amely alapján az összetéveszthetőség veszélye felmerülne a fogyasztók részéről, ezért a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjában foglalt lajstromozást gátló ok nem alkalmazható.

Az ellentartott védjegyek jóhírűségét értékelve a Hivatal megállapította, hogy a felszólaló e védjegyeit jelentős számú fogyasztó által érzékelhető módon, intenzíven használta termékeinek megismertetésére és népszerűsítése, valamint piaci pozíciójának fenntartása és erősítése érdekében a 25. osztályba sorolt „ruházati termékek” tekintetében. Ezen áruk körében tehát a védjegy jó hírűnek minősül. Azonban a 41. osztályt vizsgálva úgy ítélte meg, hogy a becsatolt három, helyi rendezésű sportversenyre vonatkozó nyilatkozat és fotók, illetve a Fittarénára vonatkozó fénykép nem igazolják a védjegyek jóhírűségét ebben az osztályban. Ugyanakkor még az előbbi jóhírűségét figyelembe véve sem reális a veszélye annak, hogy a lajstromozni kért megjelölés a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztóban felidézi az ellentartott védjegyeket. Következésképpen nem áll fenn annak a kockázata, hogy a bejelentett megjelölés használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná a jó hírű védjegyek megkülönböztető képességét és hírnevét. (M1600321/29.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Osztotta a Hivatal azon véleményét, hogy a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegyek nem téveszthetők össze; a döntés indoklásával is egyetértett. (3.Pk.23.124/2017/3.).

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta (8.Pkf.25.544/2018/3.).

V. Vt. 4. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 4. § (1) bekezdésének c) pontja szerint eltérő áruk illetve szolgáltatások tekintetében a belföldön jóhírűvélt korábbi védjeggyel azonos, vagy ahhoz hasonló későbbi

elsőbbségű megjelölés, ha annak alapos ok nélkül történő használata a jó hírű védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértené vagy tisztességtelenül kihasználná.

15. A „**be impulsive**” színes ábrás megjelölés (11. sz. ábra) védjegykénti lajstromozását kérték a 3. és 5. osztályba tartozó valamennyi áru tekintetében.

be impulsive

11. sz. ábra

A bejelentéssel szemben – többek között a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. Felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „IMPULSE” nemzetközi szóvédjegynek a 3. és 5. osztályok, valamint az „IMPULSE” közösségi szóvédjegynek a 3. osztály vonatkozásában.

A Hivatal a védjegybejelentést elutasította. Az ellentartott nemzetközi védjegyek magyarországi kiterjedt ismertségét és jóhírűségét nem találta bizonyítottnak, a közösségi védjegy jóhírűségét azonban elfogadta. Igazoltan látta, hogy a felszólaló intenzíven és kiterjedten használta a védjegyet a ‘90-es évek végétől kezdve az Egyesült Királyság és Olaszország területén. Megállapította, hogy a releváns piac kompetitívnek minősül, így a kisebb piaci részesedés is jóhírűvé eredményezhet. Értékelte, hogy az érintett áruk alacsony áron elérhető tömegfogyasztási cikkek, amelyek esetében a több tízmillió eurós forgalom jelentős piaci jelenlétnak számít. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az ellentartott közösségi védjegy az Egyesült Királyságban és Olaszországban jóhírű, ezért az Európai Unió jelentős része tekintetében is jóhírűnek tekinthető, vagyis jóhírű közösségi védjegynek minősül. A jóhírű védjegy sérelmére alapított kizáró okot vizsgálva utalt az EUB C-408/2001. sz. Adidas-ügyben kifejtett jogértelmezésére, miszerint a kizáró ok alkalmazásának nem feltétele az összetéveszthetőségig való hasonlóság, elegendő, ha az olyan mértékű, hogy annak alapján a releváns fogyasztók az árujelzők között kapcsolatot teremtenek. Ez a helyzet az adott esetben bizonyosan fennáll és fennáll a veszélye annak is, hogy a megjelölésnek az árujegyzékbe tartozó áruk tekintetében történő alapos ok nélküli használata a közösségi védjegy jóhírűvét, megkülönböztető képességét tisztességtelenül kihasználja. A megjelölés ugyanis felidézheti a megfelelően tájékozott fogyasztók képzetében a felszólalói védjegyet, ezzel indokolatlan piaci előnyhöz juttatva a bejelentőt. (M1201251/23.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet nem találta alaposnak. Az ellentartott nemzetközi védjegyek jóhírűségét a magyar közönség vonatkozásában a bíróság sem látta bizonyítottnak, a közösségi védjegy jóhírűségének megítéléséhez pedig előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezett. Az EUB C-125/14. számon hozott ítélete szerint, amikor valamely korábbi közösségi védjegy jóhírűve az Európai Unió területének jelentős része – amely területrész adott esetben egybe eshet akár egyetlen tagállam területével is, és e

tagállamnak nem kell feltétlenül azonosnak lennie azzal a tagállammal, amelyben a későbbi nemzeti védjegybejelentést benyújtották – vonatkozásában bizonyítást nyert, úgy kell tekinteni, hogy e védjegy az Európai Unióban jóhírnevet élvez. Az ítélkezési gyakorlat által a közösségi védjegy tényleges használatát illetően felállított szempontok nem relevánsak a jóhírnév fennállásának megállapításánál. Az EUB azt is kimondta, hogy amikor a korábbi közösségi védjegy az Európai Unió egy jelentős részében már jóhírnévre tett szert, de annak a tagállamnak az érintett közönsége tekintetében, amelyben a későbbi nemzeti védjegybejelentést tették, nem tett szert jóhírnévre, a közösségi védjegy jogosultját megilleti a jóhírű védjegyhez kötődő fokozott oltalom, amennyiben bebizonyosodik, hogy e közönség kereskedelmi szempontból nem elhanyagolható része ismeri e védjegyet, kapcsolatot létesít e védjegy és a későbbi nemzeti védjegy között, továbbá az ügy valamennyi lényeges tényezőjét figyelembe véve fennáll a közösségi védjegy sérelmének tényleges és aktuális veszélye vagy az ilyen sérelem jövőbeni bekövetkezésének komoly veszélye.

Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a felszólaló által a 2007-2010 közötti időszakra az Egyesült Királyság tekintetében igazolt 5%-os piaci részesedés abszolút mértékben csekély, de relatíve nagy számú közönséget jelent az unió harmadik legnagyobb tagállamának piacán, így bizonyítja, hogy a közösségi védjegy az Európai Unió jelentős részében már jóhírnevet élvezett a tárgyi bejelentés napján. Osztotta, hogy a dezodorok piaca erősen kompetitív, azon számos piaci szereplő és márka van jelen, egy ilyen piacon lényegesen nehezebb részesedést szerezni és fenntartani, mint az olyan piacon, amelyre nem jellemző a kiélezett piaci verseny. Ebben a helyzetben nem várható el, hogy a jóhírnév igazolására abszolút mértékben is nagymértékű piaci jelenlétet mutasson fel a védjegyjogosult. Kitért rá, hogy az EUB jogértelmezései konzekvensek abban, hogy a jóhírűség zsinórmértéke a védjegy ismertsége és nem annak tényleges használata. Ezt a C-125/14. számú ítélet félreérthetetlenül is kifejezésre juttatja. Nincs tehát jelentősége annak, hogy a felszólaló a piaci részesedését a bejelentést pár évvel megelőző időszakra és nem annak napjára vonatkozóan igazolta, mert a védjegy ismertsége és az általa jelzett áruk megítélése aligha halványult el a két évvel későbbi védjegybejelentésig. Vizsgálta a törvényszék, hogy a közösségi védjegyet a belföldi közönség kereskedelmi szempontból nem elhanyagolható része ismeri-e, kapcsolatot létesít-e a védjegy és a megjelölés között, továbbá, hogy fennáll-e a közösségi védjegy sérelmének tényleges és aktuális veszélye vagy jövőbeli bekövetkezésének komoly veszélye. Rögzítette, hogy a bizonyítás a felszólalót terhelte, aki ennek eleget is tett. A bizonyítékok összességének mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a fogyasztók a megjelölés és a védjegy között kapcsolatot teremtenek, ezáltal a megjelölés szükségképpen kihasználja a közösségi védjegy átlagot meghaladó megkülönböztető képességét. Ez a közösségi védjegy felhígulásával fenyeget, hiszen a megjelölés olyan árukon jelenik meg, amelyek nem a felszólaló ellenőrzése alól kerülnek ki. Erre tekintettel a közösségi védjegy oltalma a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontja alapján az újabb jogértelmezés fényében is akadályozza a megjelölés védjegyoltalmát. Ilyen indokok mellett az elsőfokú bíróság nem látott okot a hivatali határozat megváltoztatására. (3.Pk.23.782/2015/16.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Álláspontja szerint a korábbi

elsőbbségű közösségi védjegy jóhírneve megállapítható. Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felszólaló védjegyét a magyar átlagfogyasztók kereskedelmileg értékelhető nem elhanyagolható része már a védjegybejelentés időpontjában is ismerte. A téves fellebbezési érveléssel szemben pedig ebből a szempontból nem a tényleges használat milyensége, hanem a fogyasztók körében az ismertség az irányadó. Az „IMPULSE” dezodorok pozitív megítélése az ellentartott védjegy 3. és 5. osztályaiban szereplő eltérő termékekre is vonatkoztatható, ezért fennáll annak a lehetősége, hogy a megjelölést a fogyasztó a bejelentői megjelöléssel azonosítsa és ennek során azt a következtetést vonja le, hogy az a felszólaló ellenőrzése alatt, vagy vele gazdasági kapcsolatban álló társaságtól erednek. Ezáltal az ellentartott védjegy megkülönböztető képessége sérül. A bejelentő ugyanakkor nem igazolt olyan alapos okot, amely szükségessé, vagy megengedhetővé tenné a lajstromozni kért megjelölés saját bejegyzett védjegyként alapuló használatát. (8.Pkf.25.098/2017/4.)

A Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartotta. (Pfv.IV.21.873/2017/6.)

VI. Vt. 41. § (1) bekezdés, 42. § (1) bekezdés és 56. § (4) bekezdés

A Vt. 41. § (1) bekezdése alapján az e törvény által meghatározott határidők nem hosszabbíthatók meg. E határidők elmulasztásának jogkövetkezményei külön figyelmeztetés nélkül is bekövetkeznek.

A Vt. 42. § (1) bekezdése értelmében a védjegyügyekben – ha az (5) bekezdés nem zárja ki – az elmulasztott határnaptól, illetve az elmulasztott határidő utolsó napjától számított tizenöt napon belül igazolási kérelmet lehet előterjeszteni. Az igazolási kérelemben elő kell adni a mulasztás okát és a mulasztás véltenséjét valószínűsítő körülményeket.

A Vt. 56. § (4) bekezdése szerint, ha a bejelentési díjat nem fizették meg, illetve a magyar nyelvű árújegyzéket nem nyújtották be, a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala figyelmezteti a bejelentőt a törvény által meghatározott határidőben [50. § (4) és (5) bek.] történő hiánypótlásra. Ennek elmaradása esetén a bejelentést visszavontnak kell tekinteni.

16. Európai uniós védjegybejelentés nemzeti védjegybejelentéssé való átalakítását kérték a Hivataltól. A Hivatal figyelmeztette a bejelentőt, hogy a bejelentési díjat – a bejelentés napját követő két hónapon belül – 2017. június 6. napjáig fizetheti meg, továbbá tájékoztatta arról, hogy ennek elmaradása esetén a kérelmet visszavontnak kell tekinteni. A bejelentő az értesítést a tértivevény tanúsága szerint átvette, a bejelentési díjat azonban a határidőn belül nem fizette meg, ezért a Hivatal a 2017. június 27. napján kelt végzésével a bejelentést visszavontnak tekintette és az eljárást megszüntette. (M1701128/7.)

A bejelentő megváltoztatási kérelmet és egyidejűleg igazolási kérelmet nyújtott be. Mulasztásának magyarázataként előadta, hogy a Hivatal értesítéseit megkapta és ennek megfelelően utasítást küldött a magyarországi képviselőjének a szükséges lépések megtételére. Azonban köztudomású, hogy Németország-szerte hackertámadások történtek,

ezért a jogi képviselőnek küldött megbízás nem érkezett meg. Kérte, hogy a Hivatal, illetve a bíróság ezt az eseményt tekintse vis majornak és a vonatkozó igazolási kérelmet fogadja el. Hangsúlyozta, hogy a hackertámadásról nem volt tudomása, így abban a tudatban volt, hogy a megbízott jogi képviselőhöz megérkezett a megbízás. A megváltoztatási kérelem beterjesztésével egyidejűleg intézkedett az igazgatási szolgáltatási díj befizetéséről.

Az igazolási kérelmét a Hivatal elutasította. Rögzítette, hogy a Vt. 41. § (1) bekezdése szerint az e törvény által meghatározott határidők nem hosszabbíthatók meg. E határidők elmulasztásának jogkövetkezményei külön figyelmeztetés nélkül is bekövetkeznek. A beadványt mint megváltoztatási kérelmet továbbította a bírósághoz.

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Határozata indokolásában rámutatott arra, hogy a bejelentő a „Figyelmeztetést” átvette, a tértivevénye szabályszerű átvétellel ellátva 2017. május 18-án visszaérkezett a Hivatalhoz. Az irat mindenre kiterjedően kitanítást nyújtott az elvégzendő feladatokról és elmaradásuk lehetséges jogkövetkezményeiről. Ezért a bejelentőnek – németországi képviselőjén keresztül – tudomása volt arról, hogy az igazgatási szolgáltatási díj megfizetésének elmulasztása az eljárás megszűnéséhez fog vezetni. Kiemelte, hogy a bejelentési díj megfizetésére megszabott törvényi határidő nem hosszabbítható meg, az elmulasztásának jogkövetkezményei pedig külön figyelmeztetés nélkül is bekövetkeznek. Ilyen esetben az elmulasztott határnaptól, illetve az elmulasztott határidő utolsó napjától számított tizenöt napon belül igazolási kérelmet lehet előterjeszteni. Az igazolási kérelemre nyitva álló 15 napos határidő 2017. június 21-én lejárt, tehát a 2017. július 20. napján benyújtott igazolási kérelem elkésett, azt érdemi vizsgálat nélkül el kellett utasítani. Megjegyezte továbbá a bíróság, hogy a bejelentő a mulasztás okaként a németországi hackertámadásokat jelölte meg, amellyel azonban nem valószínűsítette, hogy önhibáján kívül nem tett eleget a díjfizetési kötelezettségének. Nem igazolta a hackertámadások megtörténtét, azt, hogy az általa megbízott magyarországi jogi képviselőnek mikor küldött megbízást, továbbá azt sem, hogy kezdeményezte a bejelentési díj megfizetését. Tehát az igazolási kérelem a mulasztás vétlenségét sem valószínűsíti. (3.Pk.20.825/2018/3.)

VII. Vt. 43. § (3) bekezdés

A Vt. 43. § (3) bekezdése alapján a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a védjegyeljárást az ügyfél kérelmére vagy hivatalból felfüggeszti, ha az ügy az azzal szorosan összefüggő, a hatáskörébe tartozó egyéb eljárásban hozott döntése nélkül megalapozottan nem dönthető el.

17. A bejelentő a „CHILI TV” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérte a 35. 41. és 42. osztályába tartozó szolgáltatásokra.

A védjegybejelentéssel szemben 2017. január 9-én felszólalást nyújtottak be arra hivatkozva, hogy a bejelentett megjelölés az összetéveszthetőségig hasonló a felszólaló „TV PAPRIKA” szövedjegyével.

A Hivatal nyilatkozattételi felhívására a bejelentő előadta, hogy a felek között védjegybitorlási per van folyamatban, amelyben a bejelentő felperesként ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő. Ezt a másodfokú bíróság 8.Pkf.25.340/2017/4. számú határozatával elutasította, megállapítva, hogy a „TV PAPRIKA”, illetve a „CHILI TV” szóösszetétel, amely jelen védjegybejelentési ügy tárgya, nem téveszthetők össze. Hivatkozott továbbá arra is, hogy 2017. március 4-én használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő a felszólaló védjegyével szemben a Hivatalnál. Figyelemmel arra, hogy emiatt kérdésessé vált, hogy a felszólaló védjegye érvényes-e, kérte a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti eljárás jogerős befejezéséig a jelen bejelentési eljárás felfüggesztését.

A Hivatal a bejelentési eljárást felfüggesztette a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti eljárás jogerős befejezéséig. Indokolásában kitért arra, hogy a jelen üggyel szorosan összefüggő, a Hivatal hatáskörébe tartozó egyéb eljárásnak minősül a felszólalói védjegy használat hiánya miatti megszűnés megállapítására irányuló eljárás, ezért indokolt a bejelentési eljárás felfüggesztése. (M1601382/18.)

A határozat ellen a felszólaló nyújtott be megváltoztatás iránti kérelmet. Álláspontja szerint szükségtelen az eljárás felfüggesztése, mert a Hivatal a felszólalói védjegy használatát bizonyítási eljárás keretében vizsgálhatja.

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelemnek helyt adva a védjegyeljárást felfüggesztő határozatot megváltoztatta és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. A döntés indokolása szerint a Vt. eljárás felfüggesztésére vonatkozó 43. §-ának rendelkezései csak bizonyos esetekben teszik kötelezővé a Hivatal számára az eljárás felfüggesztését. Figyelemmel arra, hogy a Vt. 61/E. § speciális szabályai miatt a korábbi védjegyhasználat vizsgálható a felszólalási eljárás keretein belül is és ilyen kérelmet a bejelentő előterjesztett, ezért a Hivatal hatáskörébe tartozó egyéb eljárásban hozott döntés nélkül is megalapozottan eldönthető, hogy a felszólalás alapját képező védjegy használata megfelel-e a Vt. 18. §-ának. Emiatt szükségtelen és indokolatlan az eljárás felfüggesztése, amely jelen eljárásbeli döntés meghozatalát jelentősen késleltetné. (I.Pk.22.592/2017/5.)

A végzés ellen a bejelentő fellebbezett a döntés hatályon kívül helyezését kérve. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság végzése anyagi jogszabályt sért. Hangsúlyozta, hogy a használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti kérelemmel támadott védjegy tényleges használatának igazolása nem keverhető össze a felszólalási eljárásban a bejelentő részére védekezési lehetőségként nyitva álló, a használat igazolására előterjesztett kérelmet követően erre vonatkozóan a hatóság által elrendelt eljárással. Érvei szerint koncepcionális különbség van a kétfajta használat igazolása között, mivel más a jogintézmények célja, mások a vizsgálendő időtartamok és mások az esetleges joghatások. Előfordulhat, hogy a felszólalási eljárásban a védjegyjogosultnak sikerül igazolnia a használatot, de a használat hiánya miatti megszűnési eljárás mégis eredményre vezet. Ekként a védjegybejelentés oltalomképessége mindaddig nem bírálható el jogszerűen, míg döntés nem születik abban a kérdésben, hogy az ellentartott védjegy használat hiánya miatt megszűnt-e esetleg korábban vagy sem.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésnek helyt adva megváltoztatta az elsőfokú bíróság döntését és a megváltoztatási kérelmet elutasította. A döntés indokolásában kifejtette, hogy nem osztotta az elsőfokú bíróság érdemi döntését. A bejelentő helytállóan érvelt azzal, hogy noha a védjegyjogosult mindkét esetben az ellentartott, illetve támadott védjegyének a Vt. 18. §-ának megfelelő használatát köteles bizonyítani, de eltérő a szóban forgó eljárások célja. A Vt. 34. § (1) bekezdése alapján, amennyiben a jogosultnak nem sikerül védjegye tényleges használatát igazolnia, az oltalom teljes körűen vagy az árujegyzékben meghatározott egyes áruk vagy szolgáltatások tekintetében részlegesen megszűnik (attól függően, hogy a védjegyhasználat elmulasztása az árujegyzék egészét vagy csak az abban meghatározott áruk vagy szolgáltatások egy részét érinti). Ezzel szemben a használat körében a Hivatal által a Vt. 61/E. § (1) bekezdése alapján előírt bizonyítás legfeljebb azzal a következménnyel járhat, hogy a felszólalás ellenére is oltalmat nyer a tárgyi védjegybejelentés.

A bejelentő kérelmében az ellentartott védjegy oltalmának megszűnését elsődlegesen a védjegybejelentése napjára visszaható hatállyal kérte megállapítani. Ha ez az eljárás sikeresnek bizonyul és az ellentartott védjegy oltalma megszűnik, akkor a felszólalást nem lehet érdemben vizsgálni, mert a releváns időpontban már nem lesz a felszólalónak a lajstromozás megakadályozására alapul szolgáló korábbi jogosultsága, tehát többé nem léphet fel a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján. Ilyen formán a tárgyi védjegybejelentés szempontjából az ügy elbírálását befolyásoló előkérdésnek számít, hogy milyen eredményre vezet az ellentartott védjegy ellen indított használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti eljárás. (8.Pkf.25.432/2018/3.)